

hende; thi da hun kom ud i Køkkenet, hvor Moderen allerede var i Færd med at tænde op i Komfuret, udbrød denne straks:

„Herre Gud, mit Barn! Hvad er der paa Færde?“

Hansine vilde i Begyndelsen ingen Ting sige og gav sig til at tage Mælkefade ned fra „Rækken“. Men da Moderen mærkede, at Datterens Tavshed i Dag ikke skyldtes hendes sædvanlige Uomgængelighed, og derfor blev ved at trænge ind paa hende, ja til sidst gjorde sig næsten vred og tog hende i Armen for at faa hende til at tale, begyndte Hansine med sin mutte Mine at fortælle, at hun om Aftenen havde truffet Kapellanen nede ved Stranden, og at han — at han — —

Længere kunde hun ikke komme.

„Naa, hvad han? Saa fortæl dog, bedste Barn!“ sagde Moderen.

„Han har har friet til mig!“ brød hun endelig ud og kastede sig i det samme over Ryggen af Køkkenstolen med en stum Hulken.

Moderen foldede Hænderne i Forfærdelse og kunde længe ikke tale.

„Det er da ikke sandt, Hansine?“ sagde hun endelig, næsten hviskende — som havde Talen været om en tilstaaet Forbrydelse.